

ערו

הד

תרגומי השירה הלירית לעברית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

חואן חימנס

J.Jiménez

poemas

שירים מספרדית

adolf.goman@gmail.com

חואן רמון חימנס

(1881 – 1958)

Contenido

Acerca de Juan Ramon Jiménez

¡Granados en cielo azul!

Adolescencia 1

Adolescencia 5

Ahogada

Álamo blanco

Alegría nocturna

Ante la sombra

Aqua mujer

Cénit

Como una rueda visible

Viaje defenitivo

Estoy triste, y mis ojos no lloran

Eternidad

Nostalgia

Nubes

Otoño

Transcielo del cielo azul

Viento negro, luna blanca...

Vino, primero pura...

Yo no soy yo (Donador)

תוכן העניינים

[על חואן רמון חימנס](#)

[רימונים במרום הפחל!](#)

[הנערות 1](#)

[הנערות 5](#)

[התרגשות](#)

[צפצפה לבנה](#)

[שמחה לילית](#)

[בצלה](#)

[אשה ומים](#)

[זניט](#)

[כמו גלגל שגלוי לעין](#)

[הנסיעה האחרונה](#)

[עצב רב, לא בזכות העינים](#)

[הנצח](#)

[נוסטלגיה](#)

[הענן](#)

[סתו](#)

[גלגול השמים הפחלים](#)

[הרוח שחורה, הירח לבן...](#)

[הגיעה ראשית טהורה...](#)

[אני זה לא אני \(התורם\)](#)

על חואן רמון חימנס

חואן חימנס נולד בכפר מוגר שבאזור אנדלוסיה בדרום ספרד. כשהיה בן חמש-עשרה עבר לסביליה בה למד ציור ומשפטים, אך כעבור שנים מעטות נטש הכל והתמסר כולו לכתיבה. בעקבות פרסום שיריו הראשונים בכתב עת, הזמינו אותו המשוררים פרנסיסקו ויליאספסה ורובן דריו בשנת 1900 למדריד. בבירת ספרד חימנס הצטרף לחוגי המודרניסטים של תקופתו ומאוחר יותר ייסד שני כתבי-עת ספרותיים.

מות אביו בשנת 1900 גרם לו לדיכאון עמוק, ובעקבות כך אשפזו אותו בני משפחתו בבית חולים בבוֹרְדוֹ. לאחר ששהה שם ארבעה חודשים הועבר לבית הבראה במדריד, שבו שהה עד שנת 1902. בשנת 1905 חזר המשורר לכפר הולדתו, אולם שש שנים לאחר מכן החליט להשתקע סופית במדריד. בשנת 1913 הכיר את סנוביה קמפרובי אימר, אמריקאית ממוצא ספרדי, אשתו לעתיד ומשענתו עד אחרית ימיה. בני הזוג התחתנו בשנת 1916.

שנים רבות לאחר מכן, בשנת 1935, דחה חימנס הצעה למשרה באקדמיה הספרדית, וכעבור שנה העניקה לו הממשלה הרפובליקנית דרכון דיפלומטי

ומינתה אותו לנספח התרבות של ספרד בשגרירותה שבושינגטון. בפרוץ מלחמת האזרחים ב-1936 עזבו בני הזוג את ספרד ולא חזרו עוד אליה עד יום מותם. הם עברו לארצות הברית, לאחר מכן לקובה ולבסוף לפוארטו ריקו. למרות הצלחותיו הספרותיות הרבות חזר היוצר לחוות התקפי דיכאון, שבשנת 1946 אף גרמו לאשפוזו למשך שמונה חודשים. מות אשתו שלושה ימים לאחר מכן הנחית על היוצר הספרדי מהלומה שממנה לא התאושש עד יום מותו.

חימנס הוא אחד מליריקנים הטובים ביותר בלשונו. בשנת 1956 הוענק לו פרס נובל לספרות "עבור שירה לירית, דוגמא לרוח גבוהה וטוהר אמנותי בשירה ספרדית".

המבקרים בדרך כלל מבחינים בעבודתו שלושה שלבים: 1898-1915, 1916-1936, 1937-1958. בשלב הראשון שירתו היא רומנטית שהושפעה משירה צרפתית (בודלר, ורלן) ומ"מודרניזם ספרדי" (רובן דריו). בשלב השני ישנה השפעה של השירה בשפה האנגלית (בלייק, שלי, אמילי דיקינסון וייטס). השלב השלישי בגלות ארוכה - תקופה של חיפוש רוחני, כמיהת הארה, קירבה מסוימת אל המסורות של המיסטיקנים הספרדים.

בפרוזה של חימנס בולט ספר מינינובלות על חיים של איכרי אנדלוסיה "פלאטרו ואני" (1914), המתאר את מערכת היחסים בין **חמור** כפרי לבין המשורר האוהב אותו אהבת נפש. ספר זה אינו רק ספרו המפורסם ביותר של חימנס, אלא גם אחד מנכסיה החשובים ביותר של ספרות ספרד במאה העשרים. חימנס כתב גם מסות על סופרים בני זמנו "הספרדים של שלושה עולמות" (1942).

יחד עם אנטוניו מצ'אדו חימנס שייך ל"דור 98", אשר ביקש לשנות את האידיאולוגיה של חברה ספרדית: לעורר רגש לאומי שנכחד, לשחזר את מסורת עממית אמיתית. המודרניזם דרש שינויים בתחום האסתטיקה, בשאיפה להחזיר "התקדמות וסדר" לאדם אשר איבד את היכולת ליהנות מהיופי של העולם.

כל חייו חואן רמון חימנס היה אביר של היופי. בצעירותו הוא ספג את היופי החושני, הרגע הגבוה והמתוק ביותר של החוויה הלירית. נקודת מפנה בשירה של מצ'אדו וחימנס התכוננה לאט לאט והראה בבירור בשנת 1917, כאשר הם הוצאו אל האור "השדות של קסטיליה" (מצ'אדו) ו"יומנו של משורר והים" (חימנס). שני המשוררים הקשיבו בשקיקה לקולות התקופה. בנחישות אנוכית חימנס עזב אמצעי ביטוי חיצוניים רבים, כמו חריזה מלאה ומדויקת ומדדים מתוחכמים. מה שחשוב לא עכשיו זאת תנועת המחשבה.

אנטוניו מצ'אדו, חואן חימנס, פדריקו גרסיה לורקה, רפאל אלברטי, מיגל הרננדס הוכרו כחלק אינטגרלי של קלאסיקת השירה בעולם.

¡Granados en cielo azul!

¡Granados en cielo azul!
¡Calle de los marineros;
qué verdes están tus árboles,
qué alegre tienes el cielo!

¡Viento ilusorio de mar!
¡Calle de los marineros
—ojo gris, mechón de oro,
rostro florido y moreno!— .

La mujer canta a la puerta:
«¡Vida de los marineros;
el hombre siempre en el mar,
y el corazón en el viento!».

—¡Virjen del Carmen, que estén
siempre en tus manos los remos;
que, bajo tus ojos, sean
dulce el mar y azul el cielo!—

... Por la tarde, brilla el aire;
el ocaso está de ensueños;
es un oro de nostalgia,
de llanto y de pensamiento.

—¡Como si el viento trajera
el sinfín y, en su revuelto
afán, la pena mirara
y oyera a los que están lejos!

¡Viento ilusorio de mar!
¡Calle de los marineros
—la blusa azul, y la cinta
milagrera sobre el pecho!—.

רימונים במרום הכחל!

רימונים במרום הכחל!
הו, רחוב המלחים,
כמה הם ירקנים עציף,
כמה שמיר היום שמחים!

רוח ים מביא אשליה!
הו, רחוב המלחים -
עין אפר ושער זהב,
הפנים חזקים שזופים!

אשה שרה בפתח ביתה:
"אלה הם חיי המלחים -
הגברים הם תמיד בים,
והלב הוא תמיד ברוח" !

- הו, מדונה דל כרמן,
תמיד משוטטים בידיה;
ומתחת לעין חסדך
רך הים וכחל השמים!

...לקרת ערב אור נוצץ;
השקיעה מקרינה חלום;
זה זהב של הנוסטלגיה,
של בכי ושל הרהורים.

עם הרוח בא האינוסוף;
היא הביאה גם את הצער,
שיכול לראות ולשמע
את כל אלה הרחוקים!

רוח ים מביאה אשליה!
זהו רחוב המלחים -
חלצה כחלה, ועל החזה
מדליון בעל הנסים!

¡Granados en cielo azul!
¡Calle de los marineros!
¡El hombre siempre en el mar,
y el corazón en el viento!

Adolescencia 1

En el balcón, un instante
nos quedamos los dos solos.
desde la dulce mañana
de aquel día éramos novios.

-El paisaje soñoliento
dormía sus vagos tonos,
bajo el cielo gris y rosa
del crepúsculo de otoño-.

Le dije que iba a besarla;
bajó, serena, los ojos
y me ofreció sus mejillas
como quien pierde un tesoro.

-Caían las hojas muertas,
en el jardín silencioso,
y en el aire erraba aún
un perfume de heliotropos-.

No se atrevía a mirarme;
le dije que éramos novios,
...y las lágrimas rodaron
de sus ojos melancólicos.

Adolescencia 5

רימונים במרום הכחל!
זהו רחוב המלחים,
הגברים הם תמיד בנים,
והלב הוא תמיד ברוח!

הנערות 1

על המרפסת באותו רגע
עמדנו דומם לבדנו יחד.
מהבקר המתוק, מאותו בקר,
מהיום מאהבים היינו.

הנוף המנמנם ישן עדן
בגונים מערפלים צבוע,
תחת בד אפר-ורד של שמים
בדמדומי הסתו לפני שחר.

"אני רוצה לנשק לך". – אמרתי.
השפילה את עיניה בשקט,
וקרבה אל פני את לחייה,
כאלו מאוצר יקר נפרדת.

עלים מתים נשרו מעצים חרש
בגנה השקטה לפנינו,
ושטט באויר עוד ניחוח
פרחים של שיחי הליאטרופים.

ולהביט בי היא לא העזה;
אמרתי לה: "הרי רעים אנחנו".
... והתגלגלו דמעות של עצב
מעיניה המלאות מלנכוליה.

הנערות 5

Aquella tarde, al decirle
yo que me iba del pueblo,
me miró triste - ¡qué dulce ! -,
vagamente sonriendo.

Me dijo : ¿Por qué te vas ?
Le dije : Porque el silencio
de estos valles me amortaja
como si estuviera muerto.

-¿Por qué te vas ? -He sentido
que quiere gritar mi pecho,
y en estos valles callados,
voy a gritar y no puedo.

Y me dijo : ¿Adónde vas ?
Y le dije : Adonde el cielo
esté más alto, y no brillen
sobre mí tantos luceros.

Hundió su mirada negra
allá en los valles desiertos,
y se quedó muda y triste,
vagamente sonriendo.

Ahogada

¡Su desnudez y el mar!
Ya están, plenos, lo igual
con lo igual.

La esperaba,
desde siglos el agua,
para poner su cuerpo

באותו יום לה אמרתי:
אני עוזב את העיר.
- כמה נחמד! - היא הביטה
בחיוך עצוב מערפל.

אמרה: עוזב אתה? למה?
אמרתי: בגלל שתיקת
העמקים האלה. כאלו
הם עטפו אותי כגופה.

- אתה עוזב, למה? - לצרם
אני בתוך חזי מבקש בקול,
אך בעמקים השקטים האלה
לצרם אני לא יכול.

- אן הולך אתה? - אמרה היא.
- למקום בו השמים גבוהים,
וששם לא יזרחו מלמעלה
כל כך הרבה כוכבים.

מבטה השחור טובע
בעמקים המדבריים,
והיא שקטה והיה לה
חיוך עצוב מערפל.

התרגשות

המערמים והים!
הנהי, כלה כמו שהיתה,
כמו שהיתה תמיד.

המים יחלו לה
במשך מאות שנים,
לשים את הגוף שלה לבד

solo en su trono inmenso.

Y ha sido aquí en Iberia.
La suave playa céltica
se la dio, cual jugando,
a la ola del verano.

(Así va la sonrisa
¡amor! a la alegría)

¡Sabedlo, marineros:
de nuevo es reina Venus!

Álamo blanco

Arriba canta el pájaro
y abajo canta el agua.
(Arriba y abajo,
se me abre el alma).

¡Entre dos melodías,
la columna de plata!
Hoja, pájaro, estrella;
baja flor, raíz, agua.
¡Entre dos conmociones,
la columna de plata!
(¡Y tú, tronco ideal,
entre mi alma y mi alma!)

Mece a la estrella el trino,
la onda a la flor baja.
(Abajo y arriba,
me tiembla el alma).

על כס המלוכה הענק.

והיא הופיעה כאן באבְּרִיָּה.
החוף הקלטי הרך
נתן לה לשחק על החול
עם גלי הקיץ.

(הו אהבה, כמה יָאָה
חיוך לשמחה!)

דעו, המלחים:
זוהי המלכה וְנוֹס!

צפצפה לבנה

למעלה צפור שָׁרָה,
למטה שָׂרִים המים.
(למעלה ולמטה
נפְּשִׁי לְקוֹלָם נִפְתַּחַת).

בין שתי מנגינות אלה -
הנהו - עמוד הקסף!
עלה, צפור וְרָקִיעַ;
פָּרַח קֵט, שָׂרֵשׁ וּמִים.
בין שני רפרופי הנפֶשׁ
הנהו - עמוד הקסף!
(ושָׁגֵב שֶׁל זֶה הַגִּזְע -
בין נפְּשִׁי לְנִפְשִׁי הוּא!)

הטְרִיל נִכְסֵף לְרָקִיעַ,
הגל נִכְסֵף לְפָרַח.
(למעלה ולמטה
נפְּשִׁי מִשְׁמָחָה רוֹעֵדֶת).

Alegría nocturna

¡Allá va el olor
de la rosa!
¡Cójelo en tu sinrazón!

¡Allá va la luz
de la luna!
¡Cójela en tu plenitud!

¡Allá va el cantar
del arroyo!
¡Cójelo en tu libertad!

Ante la sombra

Siempre yo penetrándote,
pero tú siempre virgen,
sombra; como aquel día
en que primero vine
llamando a tu secreto,
cargado de afán libre.

¡Virgen oscura y plena,
pasada de hondos iris
que apenas se ven; toda
negra, con las sublimes
estrellas, que no llegan
(arriba) a descubrirte!

Aqua mujer

¿Qué me copiaste en ti,
que cuando falta en mí

שמחה לילית

הנה מגיע ניחוח
של ורד!
קח אותו לפזיזות שלך!

הנה מגיע האור
של הירח!
קח אותו לטבע שלך!

הנה מגיע הרנן
של נחל!
קח אותו לחרות שלך!

בצל

אני תמיד חודר לתוכה,
אבל את תמיד בתולה,
הצל, כמו שביום ההוא,
כשהתקרבותי לראשונה,
לדעת את הסוד שלך;
הייתי מלא תשוקה נועזת.

בתולה כהה ומשלמת,
העבר של קשת עמוקה,
שספק אם תזכה את עצמה;
כלך שחר, תחת שגב
הפוכים אשר אינם יורדים
(מלמעלה) לחשף אותך!

אשה ומים

העתקתם אותי על פניכם,
כדי שאם יחסר בי צלם

la imagen de la cima,
corro a mirarme en ti?

Cénit

Yo no seré yo, muerte,
hasta que tú te unas con mi vida
y me completes así todo;
hasta que mi mitad de luz se cierre
con mi mitad de sombra
- y sea yo equilibrio eterno
en la mente del mundo:
unas veces, mi medio yo, radiante;
otras, mi otro medio yo, en olvido -.

Yo no seré yo, muerte,
hasta que tú, en tu turno, vistas
de huesos pálidos mi alma.

Como una rueda visible

Como una rueda visible
del cielo, la luna roja
va acarreando la noche
sobre la campiña sola.

—Aquí y allá, en las colinas,
los perros, ya entre las sombras,
se vuelven, un punto, y ladran
a su enorme luz redonda—.

Lo que trae el carro es sueño
de no sé qué mano pródiga,
de cuyo dueño, tan sólo

כָּאֵן לְמַעְלָה, אֲרוֹץ
לְחַפֵּשׂ אֶת עֲצָמֵי בְּתוֹכְכֶם?

זְנִיט

לֹא אֱהִיָּה אֲנִי עֲצָמִי, הַמּוֹת,
עַד שֶׁתִּצְטָרֵף פֶּעַם לְחַיִּי
וְתִשְׁלִים אוֹתִי לְבִסּוּף;
עַד שֶׁמְחִצִּיתִי הַבְּהִירָה
תִּסְגֹּר בְּמַחֲצִיתִי הַמְּצֵלָת.
עַד אֲזַ גּוֹרְלִי לְהִשָּׁאֵר תָּמִיד
מִשְׁתַּעַר בְּזָכְרוֹן הָעוֹלָם:
לְפָעָמִים חֲצִי מִמֶּנִּי מִבְּרִיק,
אֶךְ הַחֲצִי הַשֵּׁנִי - בְּנִשְׁיָה.

לֹא אֱהִיָּה אֲנִי עֲצָמִי, הַמּוֹת,
עַד שֶׁבְּתוֹרָךְ, תִּרְאֶה אֶת נַפְשִׁי
מִבְּעַד לְעֲצָמוֹתֵי הַחוֹרוֹת.

כְּמוֹ גִּלְגַּל שֶׁגִּלּוֹי לְעֵין

כְּמוֹ גִּלְגַּל שֶׁגִּלּוֹי לְעֵין
הַיָּרֵחַ הָאֵדָם בְּשָׁמַיִם
לְבַדּוֹ מוֹבִיל אֶת הַלֵּילָה
מֵעַל לְמֶרְחָב הַכְּפָרִי.

עַל הַגִּבְעָה הַמְּצֵלָת
תָּמִיד בְּכוּזָן לַיָּרֵחַ
הַתְּחִילוּ כְּלָבִים לִנְבֹּחַ
לְאוֹר הָעֵנָק הָעוֹבֵר.

מֶה עֲגָלָה זֹ לֹקַחַת?
חִלּוּם? בְּיַד מִי מְכוּנָת?
מִי הוּא הָעֲגָלוֹן? לְמַעְלָה

הנסיעה האחרונה

ואני אעזב. והצפרים ימשיכו
לזמר.

והגנה שלי תשאר עם העץ הירק
והבאר הלבנה.

כל יום השמים יהיו כחלים ורגועים,
ויצלצלו, כפי שמצלצלים היום,
פעמונים על מגדלם.

כל אלה שאוהבים אותי, ימותו,
והעיר הזאת תתחדש מדי שנה;
ורוחי הלא מערבת ברעש מוזר ועמום
של יום ראשון הנסגר בתוך עצמו, -
בקרון של חמש או בחדר אמבטיה בשעת הסיסטה,
בפנה הסודית של גנתי הפורחת המסידת, -
הרוח שלי תטעה נוסטלגית ...

אעזב, ואהיה אחר, בלי בית, בלי עץ ירק,
בלי באר לבנה,
בלי שמים כחלים ורגועים ...
והצפרים ימשיכו לזמר.

עצב רב, לא בוכות העיניים

עצב רב, לא בוכות העיניים,
ואני לא חפץ נשיקות;
מבטי האבוד נד בלי יעד
בפנה רחוקה של הפארק.

למה לי לחלם על האהב,

Viaje defenitivo

Y yo me iré. Y se quedarán los pájaros
cantando.

Y se quedará mi huerto con su verde árbol,
y con su pozo blanco.

Todas las tardes el cielo será azul y plácido,
y tocarán, como esta tarde están tocando,
las campanas del campanario.

Se morirán aquellos que me amaron
y el pueblo se hará nuevo cada año;
y lejos del bullicio distinto, sordo, raro
del domingo cerrado,
del coche de las cinco, de las siestas del baño,
en el rincón secreto de mi huerto florido y encalado,
mi espíritu de hoy errará, nostálgico...

Y yo me iré, y seré otro, sin hogar, sin árbol
verde, sin pozo blanco,
sin cielo azul y plácido...
Y se quedarán los pájaros cantando.

Estoy triste, y mis ojos no lloran

Estoy triste, y mis ojos no lloran
y no quiero los besos de nadie;
mi mirada serena se pierde
en el fondo callado del parque.

¿Para qué he de soñar en amores

אם היום כה חשוך וגשום?
שום גְּנִיחוֹת, נִיחוּחוֹת לֹא תִגִּיעוּ
עם תְּנוּעוֹת קְלוֹת שֶׁל הָאֵוִיר.

אֵלֶּה הֵן הַשָּׁעוֹת שֶׁל הַרְדָּם.
לְפָנַי רַק מְרַחֵב עֵנְקִי;
אַחֲרוֹן נֶעֱלַם כְּבֹר הָעֶדֶר,
וַיַּעַל לְבִקְיָתוֹת צָף עֵשֶׂן.

הַזְכוּכִית עֲמוּמָה מְנַצֵּנָת
בַּחֲלוֹן הַמַּצֵּל הַנֶּסְגֵּר.
עֶצֶב רַב, לֹא בּוֹכוֹת הַעֵינַיִם,
וְאֲנִי לֹא חֹפֵץ נְשִׁיקוֹת!

אַחֲלִים עַל יְלָדוֹת שָׁלִי: עֶרֶב,
יְלָדִים יְשָׁנִים; וְאֲמִי
עַל בְּרָכִיָּה אוֹתִי מְטַלְטֶלֶת,
וְעֵינִיָּה מְלֹאֹת אֶהְבָּה;

הַצִּלְצוּל הַחֲבִיב לִי בְּעֶמֶק
עַל הַצְרִיף שֶׁל נְזִיר מְרֵתֶת,
וְעֵינִי נִפְקָחוֹת קֶצֶת לְעֶבֶר
הַכְּבִשׁוֹן הַחֲבוּי מֵהָאוֹר ...

פְּעֻמּוֹן מַצְלִצֵּל. קוֹל רְגוּעַ
שׁוֹב זֹרֵם בְּאֵוִיר הַשָּׁקֵט;
לְקַצְבוֹ מִתְמַלְאוֹת עֵינֵי דָמַעַ,
וְאֲנִי לֹא חֹפֵץ נְשִׁיקוֹת.

תָּנוּ לְבָכוֹת לִי! פְּרָחִים כְּבֹר הוֹפִיעוּ,
נִיחוּחוֹת וְשִׁירִים; מִי עֲקָשׁוֹ
לְנִשְׁק אוֹתִי שֶׁשׁ, שְׂיָבוֹאוּ
מִקִּיצִים מִשְׁנֵתֶם הַשְּׁלֵבָה.

וְזוֹלְגוֹת דְּמָעוֹתֵי ... רִיק הָאֶפֶק ...
מִי יָבוֹא לְמְרַחֵב הָעֶצוּב?

si está oscura y lluviosa la tarde
y no vienen suspiros ni aromas
en las rondas tranquilas del aire?

Han sonado las horas dormidas;
está solo el inmenso paisaje;
ya se han ido los lentos rebaños;
flota el humo en los pobres hogares.

Al cerrar mi ventana a la sombra,
una estrena brilló en los cristales;
estoy triste, mis ojos no lloran,
¡ya no quiero los besos de nadie!

Soñaré con mi infancia: es la hora
de los niños dormidos; mi madre
me mecía en su tibio regazo,
al amor de sus ojos radiantes;

y al vibrar la amorosa campana
de la ermita perdida en el valle,
se entreabrían mis ojos rendidos
al misterio sin luz de la tarde...

Es la esquila; ha sonado. La esquila
ha sonado en la paz de los aires;
sus cadencias dan llanto a estos ojos
que no quieren los besos de nadie.

¡Que mis lágrimas corran! Ya hay flores,
ya hay fragancias y cantos; si alguien
ha soñado en mis besos, que venga
de su plácido ensueño a besarme.

Y mis lágrimas corren... No vienen...
¿Quién irá por el triste paisaje?

Sólo suena en el largo silencio
la campana que tocan los ángeles.

רק באֵלם קולו עוד משמיע
פעמון ביד המלאכים.

Eternidad

הנצח

Eternidad, belleza
sola, ¡si yo pudiese,
en tu corazón único, cantarte
igual que tú me cantas en el mío
las tardes claras de alegría en paz!

נצח, היפי
היחיד! אלו יכולתי,
כמו שאתה שר בלבי,
להלל בעמק לבך שאין כמוהו
את שמחת ימיך הטוהרים!

¡Si en tus éstasis últimos,
tú me sintieras dentro
embriagándote toda,
como me embriagas todo tú!

אלו בהתגלותך העלאית
היית מרגיש אותי בתוכך
משכר אותך כלה,
כמו שאתה משכר אותי כלי!

¡Si yo fuese, inefable,
como tú en mi instantánea primavera,
olor, frescura, música, revuelo
en la infinita primavera pura
de tu interior totalidad sin fin!

אלו הייתי כה בלתי נתן לבטוי
ברעננות, במוסיקה, בתנועה, בניחוח
באביב הרגעי שלי,
כמוך באביבך האינסופי הטוהר
בשלמותך הפנימית שאין לה גבולות!

Nostalgia

נוסטלגיה

Al fin nos hallaremos. Las temblorosas manos
apretarán, suaves, la dicha conseguida,
por un sendero solo, muy lejos de los vanos
cuidados que ahora inquietan la fe de nuestra vida.

לבסוף נפגש. וברעד הבלתי נשלט הזרועות
יתלקדו עדינות ויהיה זה הרגע של אשר מדהים
לאחר שעברנו לבד בלי לנוח דרכים ארכות,
שעוד מערערות בנפשנו את האמונה בחיים.

Las ramas de los sauces mojados y amarillos
nos rozarán las frentes. En la arena perlada,
verbenas llenas de agua, de cálices sencillos,
ornarán la indolente paz de nuestra pisada.

סעפות ערבה צהבה יקדמו ירקות רטבות
את פנינו, יגעו בלחינו על חול מנצנץ של פנינים,
וורבנה, שמים מלאו לה את הכותרות הפשוטות,
תקשט בפרחים את עולם צעדינו המנמנמים.

Mi brazo rodeará tu mimosa cintura,
tú dejarás caer en mi hombro tu cabeza,
¡y el ideal vendrá entre la tarde pura,
a envolver nuestro amor en su eterna belleza!

Nubes

Nevada de los cielos, pareciste
la luna trastornada en primavera.
Vi una vez, no sé dónde, una pradera
así, blanca cual tú te apareciste.

En un sueño más sueño aún, volviste
de nuevo a mí como la mensajera
del último blancor que el alma espera...
Me desperté dos veces, triste y triste.

No sé si desvelada va o dormida
mi esperanza contigo. Sobrepasa
unas veces, con luz, tu mismo albor,

cuando estoy más despierto que en la vida...
Ya veces es como que me traspasa
la negra sombra de un almendro en flor...

Otoño

Esparte octubre, al blando movimiento
del sur, las hojas áureas y las rojas,
y, en la caída clara de sus hojas,
se lleva al infinito el pensamiento.

Qué noble paz en este alejamiento
de todo; oh prado bello que deshojas

אֶחָבֶק אֶת מוֹתְנִיָּה הָעֵדִינִים מְלֻטָּף וְזָהִיר,
אֶת תְּשִׁים אֶת רֹאשׁךָ הַחֲבִיב עַל הַשֶּׁכֶם שְׁלִי,
אִידָאֵל זֶה פְּלִאי יִתְרַחֵשׁ בְּשֻׁעַת עֶרֶב בְּהִיר,
הוּא אֶת אֶהְבֶּתְנוּ יְבוֹא לְעֻטֵּף בְּלוֹט יְפִי נֶצְחִי!

הענן

צָחַר בְּשָׁמַיִם כְּחָלִים כָּעֵת הַיֵּית
דוֹמָה לְיָרֵחַ שֶׁעַל גִּבּוֹ מָנַח הוּא.
רָאִיתִי פֶּעַם אַחַת אִיפְשָׁהוּ אַחוֹ
לְבָן בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁבְּרוֹם הוֹפְעֵת

בְּחִלּוֹם שִׁיזֹתֵר מִחִלּוֹם, חֲזָרְתָּ
בְּתַפְקִיד שְׁלִיחַ אֵלַי מִלְמַעְלָה
שֶׁל הַלָּבָן הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּפְשִׁי צָפָה לוֹ...
פְּעָמִים, עָצוּב וְנוֹגֵה, הִתְעוֹרַרְתִּי.

אִם אַתָּה מִרְדִּים אוֹתִי אוֹ מוֹנֵעַ
מִמֶּנִּי לִישׁוֹן - תִּקְוֹתִי חוֹשֶׁקֶת
אֶת אוֹרְךָ, אֶת צַחְרְךָ הַקּוֹלֵחַ;

אֲנִי עַר יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּחַיִּים שׁוֹקֵעַ...
עֲכָשׁוּ זֶה כָּאֵלוֹ עֶבֶר מַעְלִי בְּשִׁקֵּט
צֵל שְׁחוֹר שֶׁל עֵץ הַשֶּׁקֶד פּוֹרֵחַ...

סתו

עַל הַמִּשָּׁב הַזֶּהִיר שֶׁבָּא מִדְּרוֹם כְּפֹלָא,
אוֹקְטוֹבֵר שׁוֹפֵךְ זָהָב וְשִׁנִּי שֶׁל שְׁלֶכֶת,
הַמַּחֲשָׁבָה אֶל אֵינְסוֹף הָעוֹלָם נִשְׁלַחַת
בְּנִפְיִלָה הַחֲפָשִׁית שֶׁל הָעֵלִים הָאֵלָה.

אִיזוֹ שְׁלוֹה הִתְרַחֲקוּת מִהֶקֶץ נוֹתֶנֶת!
אַחוֹ, פְּרַחֲיָךְ אֲבָדוֹ אֶת עָלִי הַכּוֹתֶרֶת;

tus flores; oh agua fría ya, que mojas
con tu cristal estremecido el viento!

¡Encantamiento de oro! Cárcel pura,
en que el cuerpo, hecho alma, se entenece,
echado en el verdor de una colina!

En una decadencia de hermosura,
la vida se desnuda, y resplandece
la excelsitud de su verdad divina.

Transcielo del cielo azul

¡Qué miedo el azul del cielo!
¡Negro!
¡Negro de día en agosto!
¡Qué miedo!

¡Qué espanto en la siesta ardiente!
¡Negro!
¡Negro en las rosas y el río!
¡Qué miedo!

¡Negro con sol en mi tierra
(¡negro!)
sobre las paredes blancas!
¡Qué miedo!

Viento negro, luna blanca...

... *Par délicatesse*
J'ai perdu ma vie.
A. Rimbaud

מים כסופים, הקרירות של ראיתם גוברת
ואת הרוח רעידת אדוותכם מצננת!

קסם הסתו הזהבה! עדינות הצבע!
בסגר צח את גופי מרככת הנפש,
הוא על גבעה שוכב בתוך עשב גבוה.

בהעלמות זו סתוית של יפי הטבע
החיים נחשפים לעמקם מלאי חפש,
וזוהרים באורה של אמת האלה.

גלגול השמים הכחלים

כמה אימה היא תכלת השמים!
השחורה!
יום שחור באוגוסט!
כמה מפחיד!

כמה אימה היא הסיסטה הלוחטת!
השחורה!
שחר הנרדים והנהר!
כמה מפחיד!

החשך תחת השמש על אדמתי
(השחורה!)
על הקירות הלבנים!
כמה מפחיד!

הרוח שחורה, הירח לבן...

... בגלל הרגישות
הרסתי את חיי.
א' רמבו (צרפתי)

Viento negro, luna blanca.
Noche de Todos los Santos.
Frío. Las campanas todas
de la tierra están doblando.

El cielo, duro. Y su fondo
da un azul iluminado
de abajo, al romanticismo
de los secos campanarios.

Faroles, flores, coronas
– ¡campanas que están doblando! –
...Viento largo, luna grande,
noche de Todos los Santos.
...Yo voy muerto, por la luz
agria de las calles; llamo
con todo el cuerpo a la vida;
quiero que me quieran; hablo
a todos los que me han hecho
mudo, y hablo sollozando,
roja de amor esta sangre
desdeñosa de mis labios.

¡Y quiero ser otro, y quiero
tener corazón, y brazos
infinitos, y sonrisas
inmensas, para los llantos
aquellos que dieron lágrimas
por mi culpa!

...Pero, ¿acaso
puede hablar de sus rosales
un corazón sepulcrado?

– ¡Corazón, estás bien muerto!
¡Mañana es tu aniversario! –

Sentimentalismo, frío.
La ciudad está doblando.
Luna blanca, viento negro.
Noche de Todos los Santos.

הרוח שחורה, הירח לבן.
הגיע ליל כל הקדושים.
בקור כל פעמון בארץ
מצלצל למנוחה נכונה.
השמים קודרים. ברקע
הם שופכים את אורם הפחל
למטה על רומנטיזם
של המגדלים הרזים.
פנסים וזרי הפרחים.
- הפעמונים מצלצלים!
...הרוח קשה, הירח גדול,
הגיע ליל כל הקדושים..
...אני מת בשביל אור עגום
של הרחובות. אני קורא,
חפץ בכל גופי לחיים;
אני רוצה להיות אהוב;
אל מי שעשו אותי אלם
אני מדבר בהתייפחות,
דמי אדם מאהבה
גורם לשפתי ליקד.
אני רוצה להיות אחר,
רוצה שיהיו לי ידיים
אינסופיות, ואני מחיך
בחיוך רחב אל הבכי
של כל אלה אשר שפכו
דמעות בגללי!
... האפשר
לומר כי הנרדים האלה
מיעדים ללבי הקבור?
- הלב, הלב, אתה מת!
מחר תסתים עוד שנה!
סנטימנטליזם, קור.
העיר כלה מצלצלת.
הירח לבן, הרוח שחורה.
הגיע ליל כל הקדושים.

הגיעה ראשית טהורה,
 לבושה בתמימות;
 ואהבתי אותה כמו ילד.
 אז החליפה את בגדיה
 בבגדים לא זכורים לי,
 אז שנאתיה, לא במודע.
 היא נעשתה מלכה
 בתכשיטים מפארים ...
 איזה כעס, איזו מרידות חויתי!
 אה היא התחילה להתפשט,
 ואני חיקתי אליה.
 היא נשארה בטוניקה בלבד,
 בתמימותה הקודמת.
 ושוב האמנתי בה.
 היא הסירה את הטוניקה
 והופיעה לפני מערטלת.
 הו תשוקת חיי, הפואסיה
 המערטלת, שלי לנצח!

Vino, primero pura,
 vestida de inocencia;
 y la amé como un niño.
 Luego se fue vistiendo
 de no sé qué ropajes;
 y la fui odiando sin saberlo.
 Llegó a ser una reina
 fastuosa de tesoros...
 ¡Qué iracundia de hiel y sin sentido!
 Mas se fue desnudando
 y yo le sonreía.
 Se quedó con la túnica
 de su inocencia antigua.
 Creí de nuevo en ella.
 Y se quitó la túnica
 y apareció desnuda toda.
 ¡Oh pasión de mi vida, poesía
 desnuda, mía para siempre!

אני זה לא אני (התורם)

אני זה לא אני.
 אני זה אחד
 שהולך לעברי בלי שאראהו;
 לפעמים רואהו,
 ולפעמים שוכח;
 מי ששוחק שולו, כשאני מדבר,
 מי שסולח רך-לב, כשאני שונא,
 מי שהולך למקום לא שלי,
 מי שיעמד כשאמות.

Yo no soy yo (Donador)

Yo no soy yo.
 Soy este
 que va a mi lado sin yo verlo;
 que, a veces, voy a ver,
 y que, a veces, olvido.
 El que calla, sereno, cuando hablo,
 el que perdona, dulce, cuando odio,
 el que pasea por donde no estoy,
 el que quedará en pie cuando yo muera.

